

KLAASKE IS JARIG

door P. KEUNING.

Klaaske stond vóór moeder.

„O, moe, en dan, já, dan moet Betje komen en, laat zien, Adriana en Lucretia en Louise en...”

En Klaaske gebruikte haar vingertjes, om den tel niet te verliezen.

„Zou je niet liever al de meisjes van je klas vragen?” zei moe. „Je noemt mij daar nog al een paar.”

„Ja, dat moest kunnen,” dacht Klaaske. Dat zou nog eens eerst leuk zijn. 't Huis vol meisjes. Maar dat kon natuurlijk niet. Vaders huis was maar klein; alle kameraadjes uit de klas zouden er niet eens een plaatsje in kunnen vinden. En ook, vader was niet rijk, en zoo'n groote partij kostte veel geld. Dat wist Klaaske wel.

Vooraf in de laatste dagen had Klaaske gewenscht, dat vader maar rijk was. Want nu kon ze eigenlijk niet mee doen met haar nieuwe vriendinnetjes, Adriana en Lucretia van den dokter, Louise van den notaris en Betje van den fabrikant.

't Was met die nieuwe vriendschap eigenlijk maar zoo zoo. Klaaske rekende goed en Adriana, die op school naast haar zat, wist eigenlijk nog niet eens hoeveel zes en zeven samen is. En nu kon Klaaske 't dochtertje van den dokter laten afkijken. De juffrouw vond dat wel niet goed en Klaaske had het in

't eerst ook niet willen hebben, maar och, toen Adriana zoo zeurde en dwong en beloofde haar ook te laten meespelen, had ze maar toegegeven.

Want vooral dat meespelen haalde haar over. Wat heerlijk, opgenomen te worden in dat kleine kringetje. Andere meisjes, die óók wel graag zouden willen, werden tòch niet toegelaten. Want vooral Louise van den notaris vond, „dat je met al die *gewone* kinderen niet kon omgaan,” en zij was het, die haar vriendinnetjes telkens weer opstookte, om *samen* te doen. Zij gingen immers 't best gekleed van de heele school, mochten in de vakantie met hun ouders op reis en je kon zoo zien, vond Louise, dat ze bij elkaar *hoorden*. De andere kinderen waren ook altijd zoo kinderachtig, deden van die heel gewone spelletjes en konden niet eens meepraten, als je 't nog eens had over een nieuwe jurk of over den pasgekochten zomerhoed.

Louise was ook de oudste van 't stelletje, een eigenwijs ding, veel te wijs voor haar jaren en de kleineren, die 't heerlijk vonden, dat zoo'n groot meisje zich wel met hen wilde bemoeien, volgden haar in alles trouw na en droegen de neusjes veel te hoog.

Stel je voor, Klaaske kwam óók in 't clubje en was daar wat trotsch op. Adriana had het voor haar in orde gemaakt. Zij had verteld, dat Klaaske toch eigenlijk wel een leuk kind was en.... dat ze in de schuur achter haar huis een prachtigen schommel had. Dit laatste had bij Louise den doorslag gegeven en zoo was Klaaske in genade aangenomen.

Maar veel plezier had zij er niet van. Zij kon eigenlijk niet meedoen. Zij had maar één Zondagsche jurk en die was niet eens nieuw meer en maar heel gewoontjes. Zij kon nooit tracteeren, zooals haar vriendinnetjes. Zij kon niet meespreken over het aanstaande zomerreisje. Zij liep er maar zoo wat bij. En Louise kon haar soms geducht laten voelen, dat ze eigenlijk alleen maar uit genade was aangenomen en ook maar een kind van niks was.

En toch.... Klaaske *wilde* meedoen. Zij verwaarloosde haar oude vriendinnetjes, zelfs haar buurmeisje Bep, met wie zij

vroeger zulke prettige spelletjes had gedaan en die nu maar niet begrijpen wilde waarom het met de vriendschap uit moest zijn.

„Was dat je vroeger vriendinnetje niet?” had Louise eens spottend gezegd, toen Bep voorbij kwam. „Een naar kind, hoor. Je kunt wel zien, dat haar vader maar een schoenmaker is. Zie dat kind eens een haarstrik hebben. En wat een jurk!”

En Klaaske had gezegd: „Nou ja, vroeger speelde ik wel eens met haar, maar nou nooit meer, hoor. O, nee, hoor. 't Is een naar kind en anders niks.”

Wel was toen haar geweten beginnen te spreken, maar toch keek ze naar Bep niet meer om. Wat zouden haar vriendinnetjes wel van haar denken? Al moest ze ook erkennen, dat Bep tweemaal zoo aardig was dan de kribbige Louise, die altijd wat te zeggen had op haar jurk, haar hoed, haar kousen, en die al eens gesmaald had, dat je gemakkelijk je kon laten tracteeren, als je zelf nooit iets te missen had. Ze wilde nu eenmaal niet zien, dat zij in dat kringetje van hoogmoedige, neuswijze meisjes niet paste.

En nu wist ze een plannetje dat alles in orde zou brengen. De volgende week was ze jarig. En dan zou ze Louise en Adriana en Lucretia en Betje op haar partijtje noodigen. Dan had zij ook iets om op te tracteeren. En dan zouden haar nieuwe vriendinnetjes wel wat aardiger voor haar worden. Ja, dan werd *alles* goed.

Daarom nu stond Klaaske voor haar moeder en telde ze op: Betje, Adriana. . . .

„Zijn dat nu meisjes, om mee om te gaan?” vroeg moeder. „Kind, je bevalt me niet tegenwoordig. Je wordt zoo brommerig in den laatsten tijd. Niets is je mooi genoeg. Met je manteltje, dat toch nog zóó goed is, wil je haast niet meer loopen. En je zou 't liefst iederen dag gekleed willen gaan als op Zondag.”

„Nou ja, moeder, maar Louise zegt. . . .”

„Ja, kind, dat is 't juist. Dat meisje heeft rijke ouders en je weet wel, dat vader hard moet werken, als we rond willen

komen. En nou geloof ik niet dat je nieuwe vriendinnetjes een goeden invloed op je hebben. Ik vind die meisjes zoo hoogmoedig. Zou je ze wel op je visite vragen?"

„Ze zijn toch ook wel hier geweest om te schommelen, moe.”

„Ja, en dat vonden ze wel prettig, geloof ik. Maar den laatsten keer moesten ze in eens met Louise mee naar huis, om de nieuwe poppen te zien, maar jou namen ze niet mee.”

„Nou ja, moeder, maar als ze nou toch op *mijn* visite komen, mag ik toch ook wel bij *hun* komen, als ze jarig zijn.”

„'k Weet niet, kind. 'k Had liever, dat je 't zoo deed als het vorige jaar. Toen was Jansje van den timmerman er en Riek en Trui Bakker en Bep van hiernaast. En wat *heb* je een pret gehad. Je wou Bep toch zeker ook vragen?"

„N....ee, moe, van 't jaar liever niet.”

„Waarom niet.”

„Och, 'k weet niet. Louise zegt....”

„Ja, kijk eens, Klaaske, wat Louise zegt, kan mij niets schelen. 'k Begrijp wel zoo wat, dat ze het te min vindt, met Bep op één visite te komen, maar ik vind Bep een lief kind, tien maal zoo lief als Louise en zij moet in elk geval gevraagd. Begrijp je?"

„Nou,” zei Klaaske boos, „en dan heb ik nog liever, dat er heelemaal geen visite is.”

„Goed,” was 't antwoord van moeder, „dan maar geen visite. 't Is mij best. Dat is dan een drukte minder.”

* * *

Klaaske was toch wel bijgedraaid. Bep moest dan maar komen. Maar ze zei er niets van aan haar vriendinnetjes. Die zouden zich dan wel schikken, als 't eenmaal zoo ver was.

Klaaske kleurde van blijdschap, toen ze haar uitnoodiging deed.

De meisjes stonden 's morgens voor schooltijd op de speelplaats.

Klaaske had gewacht, tot ze allen bij elkaar waren en toen kwam ze met haar verjaarpartijtje voor den dag.

„'t Is de volgende week Woensdag en dat treft nou juist zoo goed. Dan hebben we 's middags geen school en kan je vroeg komen.”

„Hm,” zei Louise.

„Ja, en moe zegt...”

„Ja,” zei Louise, „'t spijt me wel, maar Woensdag kan ik niet.”

„Kun je niet?”

„Nee, nou, ik kan er niks an doen, hoor.”

Klaaske vond, dat haar vriendinnetje vrij raar deed. 't Was precies, of ze om 't heele partijtje niets gaf.

„Kun je Donderdag dan misschien?” vroeg ze. „Moe zal 't wel goed vinden, dat we 't een dag uitstellen.”

„Hm, nee, Donderdag kan ik ook niet.”

„Nou, dan niet,” zei Klaaske spijtig, en, zich keerend naar de andere meisjes, vroeg ze: „Jullie komen toch?”

Een verlegen stilzwijgen volgde. Eindelijk zei Lucretia: „Ik kan niet en.... en.... 'k geloof, dat er geen van ons allen kan.”

„Maar waarom dan niet,” vroeg Klaaske.

„Dáárom niet,” riep Louise en keerde zich om.

„Je kunt het haar toch zeggen,” vond Adriana en, zachtjes, zoo dat Klaaske 't niet hooren kon voegde ze er bij: „'t Is jouw schuld toch en nu maak je haar ook nog boos. Als ze mij niet meer laat afkijken, weet ik niet, wat ik doen moet.”

„Och, wat,” bromde Louise, „wat verbeeldt dat kind zich. Nou, hoor, en 't kan mij niet schelen, dat ze boos wordt.”

Klaaske hoorde wel, wat Louise zei en ze kreeg de tranen in de oogen van boosheid. Zeker, ze wàs blij geweest, dat ze in 't kringetje werd opgenomen, maar nu werd 't haar toch te erg. En ze snauwde: „Nou, en 'k wil jou ook heelemaal niet op mijn visite hebben. En op mijn schommel kom je ook niet meer.”

„Hm, hoor eens,” zei Louise minachtend. „Wij kunnen toch

immers niet komen. Woensdag ben ik zelf jarig en dan komen de meisjes bij mij. En *jij* komt niet, want je kunt toch eigenlijk niet met ons omgaan en ma vindt dat ook. En als de andere meisjes jarig zijn, mag je ook niet komen. Dus, nou weet je het. En als je 't niet aanstaat, mag je voor mijn part dadelijk wel weggaan."

Klaaske ging, verlegen, zonder één woord tegen te zeggen. Wat zou ze ook kunnen zeggen? Zij hoorde er niet bij. De meisjes wilden wel eens bij haar komen, om te schommelen, maar, als ze jarig waren, hadden ze haar liever niet. Dan deed ze niet mee.

In school lette Klaaske dien dag niet heel goed op en de juffrouw moest haar een paar malen een berisping geven.

* * *

Bep plukte bloemen. Dat mocht ze wel van haar moeder. En Annet, die tòch in den tuin bezig was, zou er wel voor zorgen, dat ze 't niet te bont maakte.

"Voor Klaaske," zei ze tegen haar broertje, die op den grond zat en haar wilde helpen. „Nee, toe, je plukt van die korte stelen. Dat mag je niet. Lange stelen hoor, broer, anders ben je stout."

"Toch doet," zei broer, maar hij meende er niets van, want hij lachte er bij. „Klaas jajig en boertie jajig."

„Ja, jij ook,” maar Klaaske is nou jarig en die bloemen zijn voor haar. Kijk, ik heb al een mooi ruikertje.”

Bep dacht, dat Klaaske toch wel blij zou zijn met de bloemen. Hé, als Klaaske nou maar weer anders werd. Wat was dat het vorige jaar een heerlijke verjaarsvisite geweest, en nou had ze niet eens een uitnodiging.

Nou ja, ze zou Klaaske haar bloemen *niet* geven, om nog een kansje te hebben, ook op de visite te komen. Flikflooiën wilde ze niet. Maar ze had wel gezien, dat haar vriendinnetje de laatste dagen verdriet had. En met die meisjes van den notaris en van den dokter scheen ze niets meer te maken te hebben. Misschien was er wel wat.

En dáárom plukte Bep nu bloemen. Misschien zou Klaaske er blij mee wezen. Misschien zou ze dan ook wel zien, dat Bep niet kwaad op haar was.

„Boer jajig,” hakkelde het kleine ventje weer. „Boer jajig, en Klaas jajig. Zoete boer, zoete Klaas.”

„Ja, Klaaske zal wel weer zoet worden.” zei Bep en ze nam zich voor, de bloemen nu maar dadelijk, nog vóór den morgenschooltijd, te gaan brengen.

* * *

't Was middag.

Klaaske had haar serviesje klaar gezet, want ze zou wèl visite hebben. Jansje en Riek en Trui en Bep zouden komen feliciteeren.

Toen Klaaske dien morgen haar vriendinnetje had gezien, die met een groot bouquet kwam aandragen, was ze eerst vuurrood geworden en toen, opeens, was ze naar Bep toegelopen en had gezegd: „Wat ben je toch een goeierd en wat ben ik blij met die bloemen.”

„k Heb ze nog niet eens gegeven,” had Bep toen gezegd „en je nog niet eens gefeliciteerd. Maar hier heb je ze.”

En toen hadden ze elkaar zoo'n beetje verlegen aangezien. Maar nu zou het wezen.

Alles was klaar voor de visite.

Klaaske stond voor 't raam en keek naar buiten. Och, daar begon het al te regenen! Zouden ze daarvoor niet weg blijven? Nee hoor! Zóó klein waren ze niet, dacht Klaaske.

Opeens kwamen ze samen aanzetten, en ieder had een paraplu van moeder meegekregen. De kleine Jansje had de grootste, maar bij haar kwam toen ook Fidel, hun hond die meegeloopen was, ook onder het regendak schuilen.

Klaaske liep gauw haar vriendinnetje tegen in de gang. En toen ze bij Bep was gekomen, sloeg ze de armen om haar heen en fluisterde: „Blij, dat je er bent, Bep”.

O, met dat eene zinnetje zei ze toch zooveel. Daarmee zei ze, dat ze spijt had van haar hoogmoedigheid en haar liefdeloos gedrag. En Bep verstond heel best, dat Klaaske eigenlijk wilde zeggen: „Bep, vergeef mij.” Nu, dat wilde Bep wel gaarne. En een geschenkje had ze ook: een mooie bal.

't Werd een vroolijke visite.

